

højest med Hensyn til det her foreliggende Spørgsmaal; thi det ubeløffer ikke, at Gadevordener, der bestaa i brutalt Overfald paa fagesløse Folk, kunne have været i betydelig Dpgang.

Da det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts (Det. Hansen) jo er Jurist, og nogle ærede Medlemmer derfor muligvis kunde lægge særlig Vægt paa hans Udtalelser om, at man, hvis dette Udlaft bliver til Lov, var udsat for, at det offentlige efter at have indledet Sag mod en Person for uden rimelig Grund at have udøvet Volds handling mod en anden, kunde gøre Tjasko, idet Sagen blev afvist, skal jeg sige, at det forholder sig ikke saa, at der aldeles ikke kan drages nogen Parallell mellem disse Sager og Bedragerisager. Med Hensyn til disse sidste, kan der jo netop tit være Spørgsmaal om, hvorvidt en Forvanskning af Sandheden over for en anden, hvorved man har søgt at skaffe sig en Fordel paa hans Betskning, er af den Bessaffenhed, at Forholdet kan gøres til Genstand for offentlig Forfølgning. Hvorledes gaar det nu til i begge Tilfælde? Der bliver, naar vedkommende Autoritet, der kan rejse Undersøgelsen, har en Mistanke, paabegyndt et Forhør om, hvorvidt der foreligger Bedrageri, og naar Sagen kommer til Anklagemyndigheden, til Amtet, kan det da vise sig, at dette mener ikke, at der foreligger noget Bedrageri, og saa bliver der ikke beordret Aktion. Staar Amtet i den Formening, at der foreligger Bedrageri, beordrer det Aktion, og hvis Domstolene ikke finde det, bliver den vedkommende frifunden, og saa er den, der mener sig privat forurettet, henvist til privat Sagsanlæg. Akkurat paa samme Maade gaar det med det Sager, der her kunne komme til at foreligge. Hvis man mener, at der foreligger en Forseelse, som vil falde ind under de ny Bestemmelser, bliver der givet Ordre til Forhørs Optagelse; saa kan det vise sig, at Tilfældet ikke falder ind derunder, og Anklagemyndigheden beordrer da ikke Aktion; men hvis Anklagemyndigheden finder, at der er Grund til at tro, at der er begaaet en Delikt, der vil falde ind under de ny Bestemmelser, beordrer den Aktion for, at paagældende uden rimelig Anledning har øvet Vold. Saa maa Domstolene tage Sagen under Paafølgelse; de kunne ikke afvise den, men kunne selvfølgelig frifinde vedkommende, og saa maa den forurettede være henvist til at rejse privat Sag. Utsaa, selv om Eksemplerne med Hensyn til Manddrab og Mord ikke maatte være adækvate, er Sammenligningen med Bedrageriforbrydelsen det, og jeg tror ikke, at

der vil møde andre Vanfæligheder her end ved Spørgsmaalet, om der foreligger Bedrageri eller ikke.

Saa har jeg dernæst et Par andre Betragtninger, jeg vil fremstille. Jeg har ikke sagt, at § 4 alene vilde finde Anvendelse paa Forseelser, begaaede i Cellen, men jeg sagde, at det vilde være det mest praktiske, thi selvfølgelig, naar Rotting er et subsidiært Middel, saaledes at man først har at hense på de vedkommende i Cellen, vil man anvende dette, og Rotting vil da lettest komme til Anvendelse paa dem, der sidde i Celle. — Naar det ærede Medlem fandt, at der vilde fremkomme en Inkonsekvens ved at anvende Rotting paa dem, der vare dømte, men derimod ikke paa de Fattiglemmer, der omtales i Fattiglovens § 41, saa skal jeg sige, at jeg har ikke talt om en saadan Inkonsekvens. Jeg har sagt, at Forslaget ikke omhandler disse; finder det ærede Medlem det inkonsekvent, saa vil jeg overlade til det ærede Medlem, hvis Lovforslagets Bestemmelse i § 4 skulde gaa igennem, saa for Konsekvensens Skyld at foreslaa dette udvidet til dem, der omhandles i Fattiglovens § 41.

Det. Hansen: Ja, for at bruge den højtærede Ministers Udtryksmaade, da nogle ærede Medlemmer maatte, fordi Justitsministeren siger det, tro, at der kunde være noget i det, skal jeg gøre opmærksom paa, at det Eksempel, han anførte med Bedrageri, er rent forkert, naar det skal sammenlignes med det, der indtræffer i dette Tilfælde. Naar en Mand frifindes for Bedrageri, sige Domstolene: det er ingen Forbrydelse, han er ikke skyldig til Straf, han har ikke forbrudt sig mod nogen Paragraf i Straffeloven; der kan mulig være Tale om et Erstatningsansvar, det er noget ganske andet. Men naar en Mand her bliver aktioneret for det, der her er Tale om, kan det med største Lethed føre til, at Domstolen maa sige: ganske vist er der en strafbar Handling, nemlig Vold efter § 200, men vi kunne ikke straffe ham, fordi Sagen ikke burde være Genstand for offentlig Paatale. Der er stor Forskel paa de to Tilfælde Bedrageri og Volds handling.

Justitsministeren (Rump): Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Forskel. I begge Tilfælde siger Domstolen, at der ikke foreligger noget, der kan straffes under en Justitslag. I det ene Tilfælde kan den tilføje, at der foreligger en Volds handling, som skulde være Genstand for privat Sagsmaal, og i det andet Tilfælde, at det er en